

www.conpolis.eu

Οι Βασικοί Σκοποί της Ομοσπονδίας εν συντομία:

- Η ενίσχυση των σχέσεων, η ανταλλαγή ιδεών και η αλληλεγγύη μεταξύ των ανά τον κόσμο Κωνσταντινουπολιτών.
- Η προάσπιση και προώθηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και ειδικότερα των δικαιωμάτων των Κωνσταντινουπολιτών, όπως αυτά προστατεύονται από τις διεθνείς συνθήκες και συμβάσεις προστασίας δικαιωμάτων του ανθρώπου.
- Η συμπαράσταση και υποστήριξη προς το Οικουμενικό Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως

Αύγ.– Σεπτ. 2018– Τεύχος 8/8&9

- Ημερίδα Σεπτεμβριανών, σ.1.
- Μνήμη π. Δοσίθεου Αναγνωστόπουλου, σ.3.
- Εθελοντικές Δράσεις ΟΙΟ-μΚω, σ.7.
- Δωρεάν Σεμινάρια σε εθελοντές, σ.8.
- Μνήμη Μητροπολίτη Θεοδο-ρουπόλεως Γερμανού, σ.9.
- Αποτελέσματα Εισαγωγικών Εξετάσεων υπότροφων ΟΙΟ-μΚω, σ.12.
- Άρθρο Χ. Τσούβαλη για το ουκρανικό, σ.14.
- Ανακοίνωση υποτροφιών για μαθητές, σ.18.

Μηνιαία Ενημέρωση Οικουμενικής Ομοσπονδίας Κωνσταντινουπολιτών

ΗΜΕΡΙΔΑ ΣΤΗΝ 63η ΕΠΕΤΕΙΟ ΤΩΝ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΑΝΩΝ

6 Σεπτεμβρίου 2018

Πνευματικό Κέντρο Κωνσταντινουπολιτών

Στην φετινή επέτειο της φρικτής νύκτας της 6-7/9/1955 η ΟΙ.Ομ.Κω. οργάνωσε Ημερίδα με θέμα :

Οι Ολέθριες Συνέπειες της Εξουσιομανίας- Η Κατάκτηση και Διατήρηση της Εξουσίας στην Ημεδαπή και οι Αυτόχθονες Ελληνικές Κοινότητες εκτός Επικράτειας.

Η Ημερίδα συντονίστηκε από τον Δημοσιογράφο κ. Άρη Πόρτοσαλτε. Τα Πρακτικά της Ημερίδας που περιλαμβάνουν τις εισηγήσεις που παρουσιάστηκαν έχουν δημοσιευτεί στις ιστοσελίδες της ΟΙ.Ομ.Κω, www.conpolis.eu και www.oiomko.org

Οι εισηγητές συνοπτικά ανέφεραν τα εξής:

Ο Ομότιμος Καθηγητής του Παντείου Πανεπιστημίου **Γιώργος Κοντογιώργης**, στην ομιλία του με τίτλο «**Ο Ελληνισμός στα αζήτητα του Νεοελληνικού κράτους**» επικεντρώθηκε στην αδιαμφισβήτητη πραγματικότητα. την οποία πρέπει να εξηγήσουμε για να αντιληφθούμε τι συνέβη σ' αυτή την ιστορική διαδρομή. Ιστορική διαδρομή που αναγγέλλει μια τρομακτικής σημασίας -χωρίς προηγούμενο- συρρίκνωση του ελληνισμού σε όλα τα επίπεδα - δημογραφική, οικονομική, πολιτισμική, τα πάντα- που συμπίπτει με μια πορεία ενός αιώνα, από την Επανάσταση έως το 1922, -ακριβώς έναν αιώνα- και που, έχει συγκεκριμένα χαρακτηριστικά ξέρετε.

Για να μπορέσουμε να εξηγήσουμε τι συνέβη, πρέπει να γνωρίζουμε τι ήταν, τι φιλοδοξία είχε ο Ελληνισμός πριν από την Επανάσταση, και πού κατέληξε. Είναι ζωντανή παρούσα ιστορία. Δεν είναι παρελθόν αυτό που θα σας πω. Το ζούμε!

Ο Πρόεδρος Κυπριακού Κέντρου Ευρωπαϊκών και Διεθνών Υποθέσεων, Καθ. Πανεπιστημίου Λευκωσίας Ανδρέας Θεοφάνους, στην ομιλία τους «Η ανατομία της κυπριακής τραγωδίας και τα υφιστάμενα διλήμματα» εξιστόρησε την ιστορική πορεία της Κύπρου από την δεκαετία του 1950, την εμπλοκή των μεγάλων δυνάμεων και της Ελλάδος—Τουρκίας αλλά και της Βρετανίας που έπαιξε καθοριστικό ρόλο σε όλη την ιστορία των 60 ετών, κατά την άποψη του σε ορισμένες περιπτώσεις, υπέρ της Κυπριακής Δημοκρατίας. Ανέλυσε στην συνέχεια ο ομιλητής τις προσπάθειες εύρεσης λύσης αλλά και τα εμπόδια που υπάρχουν. Η εύρεση νέων πηγών υποθαλάσσιων πηγών ενέργειας καθιστά το πρόβλημα πιο σύνθετο αλλά και μπορεί υπό ορισμένες προϋποθέσεις να βοηθήσει την λύση. Τονίστηκε επίσης ότι η Κοινότητα των Τουρκοκυπρίων είναι μειονότητα στα κατεχόμενα εδάφη αφού ο αριθμός των εποίκων είναι μεγαλύτερος από του γηγενείς Τουρκοκυπρίους. Ο καθ. Θεοφάνους απέδωσε την τραγωδία του 1974 στις ενέργειες του δικτάτορα Δημητρίου Ιωαννίδη.

Η Γενική Γραμματέας της Κίνησης για την Αναγέννηση της Β. Ηπείρου κα. Αθηνά Κρεμμύδα στην ομιλία της με θέμα : «Ο Βορειοηπειρωτικός Ελληνισμός, τα συμφέροντα των Μεγάλων Δυνάμεων και η εγκατάλειψη από το Ελληνικό κράτος», ανέλυσε το ιστορικό γένεσης του Βορειοηπειρωτικού ζητήματος, την ένταξη της ζώνης αυτής με ατόφιο ελληνικό πληθυσμό στο υπό ίδρυση Αλβανικό κράτος συνέπεια της σκακιέρας στα διπλωματικά τραπέζια με την στάση του Ελευθερίου Βενιζέλου το 1913-14 και τις συνέπειες αυτής της απόφασης στην διάρκεια του 20ου αιώνα. Η ομιλήτρια παρουσίασε τις εξελίξεις μετά από την πτώση του στυγνού ολοκληρωτικού καθεστώτος το 1992 και τις σημερινές δύσκολες συνθήκες που ζει ο Ελληνισμός της Βορείας Ηπείρου.

Ο τελευταίος ομιλητής Νικόλαος Ουζούνογλου, Πρόεδρος του Δ.Σ. της Οι.Ομ.Κω. στην ομιλία του: «Η μετά του 1923 τύχη του Ελληνισμού της Κωνσταντινούπολης και η διελκυστίνδα των Ελληνοτουρκικών σχέσεων υπό τον Άγγλο-Σαξονικό παράγοντα», αρχικά ανέλυσε κατά πόσο πράγματι σε κρατικό επίπεδο του Νεοελληνικού Κράτους υπήρξε μια στρατηγική που είχε τίτλο «Μεγάλη Ιδέα» ή μήπως για το κομματικό σύστημα αυτό ήταν ένα σύνθημα για την εξασφάλιση της εξουσίας στην ημεδαπή. Η ανάλυση όλων σημαντικών ιστορικών γεγονότων μετά από την δολοφονία του Καπποδίστρια (1831) μέχρι και την Μικρασιατική Καταστροφή, για να εξηγηθούν είμαστε υποχρεωμένοι να λάβουμε υπόψη την επιρροή της Βρετανίας που σε κάθε περίπτωση είχε αμφίρροπη στάση ιδιαίτερα την περίοδο 1919-1922, αλλά και την Γαλλία που πάντα είχε και έχει από όλα τα άλλα κράτη τα μεγαλύτερα οικονομικά συμφέροντα εντός της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας και στην συνέχεια στη σύγχρονη Τουρκία. Είναι γεγονός ότι οι προκλήσεις που αντιμετώπισε ο Ελληνισμός μετά από το 1830 ήταν πολύ ανώτερες από το τι μπορούσαν να προσφέρουν οι πολιτικές ηγεσίες στην Αθήνα, που όπως αποδείχθηκε από την εξέλιξη των πραγμάτων, ήταν αδύναμες να χαράξουν μια στρατηγική ενώ η Κωνσταντινούπολη έχοντας ρεαλιστικότερη στρατηγική θα μπορούσε να πετύχει αν δεν συνέπιπταν οι ολέθριες συνέπειες του Εθνικού Διχασμού 1915-1922 αλλά με την αποκάλυπτη καιροσκοπική στάση των δυνάμεων της Αντάντ και στην τελική φάση της Μπολσεβικής Ρωσίας κατά του Ελληνισμού την ίδια περίοδο. Στο δεύτερο τμήμα της ομιλίας του ο Ν.Ουζούνογλου ανέλυσε τα αρνητικά αποτελέσματα για τον Ελληνισμό της Πόλης της συμφωνίας της Άγκυρας (1930), της συνέχισης των αντιμειονοτικών πολιτικών των Κυβερνήσεων της Τουρκίας παρά τις άριστες σχέσεις μεταξύ Ελλάδος και Τουρκίας αλλά την αδυναμία της Ελληνικής πολιτείας να διαχειριστή τις συνέπειες του Πογκρόμ της 6-7/9/1955 και των απελάσεων του 1964.

**Αδημοσίευτη ομιλία του μακαριστού πρωτοπρεσβύτερου του Οικουμενικού
Πατριαρχείου, π. Δοσίου Χρήστου Αναγνωστόπουλου- Βιολόγου Ερευνητή
κατά την παρουσίαση του βιβλίου του «Αναβολές και Κατήφοροι»**

Παναγιώτατε Δέσποτα, Σεβασμιώτατοι Άγιοι Αρχιερείς, Εξοχώτατε κ.Πρέσβη, Εντιμότατοι κ. Πρόξενοι, Αγαπητοί αδελφοί, συμπολίτες, Φίλες και φίλοι,

Επιθυμώ κατ'αρχήν να εκφράσω τις ειλικρινές μου ευχαριστίες πρώτα σε Εσάς Παναγιώτατε, τόσο διότι μας τιμάτε ιδιαιτέρως με την προσωπική Σας Παρουσία απόψε όσο και διότι τα βιβλίο αυτό, και όσα Θεού θέλοντος θα επακολουθήσουν, βλέπουν το φως της δημοσιότητας εδώ στην Πόλη, χάρη στο γεγονός ότι εδώ βρέθηκα μόνον διά της δικής Σας ευλογίας. Αμφιβάλλω πολύ ότι, σ' αυτόν τον τομέα θα απολάμβανα μία τέτοια τιμή αν ήμουν αλλού.

Ευγνωμοσύνη οφείλω και στους φίλους του ΙΣΤΟΥ για την προτίμηση που έδειξαν στο ανά χείρας αφήγημά μου αλλά όχι μόνον γι' αυτό. Είχαν το δυσεύρετο στην ομογένειά μας θάρρος να αποπειραθούν να ιδρύσουν ελληγλωσσο Εκδοτικό Οίκο στην Πόλη όπου το ελληνόφωνο στοιχείο έχει συρρικνωθεί. Ίσως όμως ο ΙΣΤΟΣ να αποτελέσει και τον σπόρο από όπου θα βλαστήσει μία καινούργια εκδο-

τική εργασία εξυπηρετούσα ανάγκες τριπλής μορφής, τόσο για τους Έλληνες της Ελλάδας, όσο και για τον ελληνισμό της Πόλης μας αλλά όσο και για όσους από τους νεαρούς τούρκους, που όπως διαπιστώνουμε προσέρχονται πολυάριθμοι επιθυμώντας να αποκτήσουν γνώσεις της ελληνικής γλώσσας. Μπορεί λοιπόν ο ΙΣΤΟΣ να παίξει ιστορικό ρόλο για την περιοχή μας.

Ευχαριστώ τον κύριο Πρέσβη για την φιλική του συμπαράσταση η οποία εκδηλώνεται με την προσφορά του χώρου αυτού για την πραγματοποίηση της παρουσίασης του έργου του ΙΣΤΟΥ γενικά και του βιβλίου ειδικά.

Και οφείλω μία σύντομη απάντηση στην πιθανή απορία : γιατί χρησιμοποιώ το λαϊκό μου όνομα, καίτι στο βιογραφικό σημείο του εξώφυλλου αναφέρεται η πραγματική μου ταυτότητα. Λοιπόν δε γράφω χρησιμοποιώντας ψευδώνυμο και ούτε θα χρησιμοποιήσω ποτέ ψευδώνυμο. Η τετραλογία γράφτηκε στο χρονικό διάστημα μεταξύ του 1967 και 1994, όταν ήμουν ο Χρήστος Αναγνωστόπουλος. Εκφράζει τις τότε αγωνίες και παρατηρήσεις μου, τους τότε κοινωνικούς κύκλους όπου ζούσα και κινόμουν, τις τότε εμπειρίες μου. Συνεπώς χρησιμοποιώ το τότε όνομά μου διά του λόγου το αληθές.

Τίθεται βέβαια και άλλη μία ερώτηση:

Γιατί η έκδοση της τετραλογίας αρχίζει με το τρίτο βιβλίο ενώ έχουν γραφεί όλα και είναι ως κείμενα περίπου έτοιμα προς έκδοση ; Το πρώτο βιβλίο είχε δοθεί προ διετίας σε άλλον εκδότη στη Ελλάδα, ο οποίος όμως δεν ευκαιρούσε να το εκδόσει και καθυστερούσε. Όταν του ανακοίνωσα την ίδρυση του ΙΣΤΟΥ είχε την ευγενή καλοσύνη να μου το επιστρέψει για τούτο και τον ευχαριστώ. Αλλά στο μεταξύ υπήρχε το τρίτο βιβλίο σε διορθωμένη μορφή και μάλιστα σε διπλότυπο. Αυτό έδωσα λοιπόν χωρίς να προσδοκώ αναγνώριση. Και αυτό αποφασίσαμε να εκδοθεί.

Με ποια αφορμή και για ποιόν σκοπό γράφτηκαν τα τέσσερα αυτά μυθιστορήματα;

Τον Φεβρουάριο του 1965 αποφοίτησα από την Φυσικομαθηματική Σχολή του Πανεπιστημίου της Πόλης και σε μερικούς μήνες είχα βεβαιωθεί ότι η διατριβή μου στο Ινστιτούτο της Βιολογίας στο Σουλεϊμανιγιέ δεν είχε ελπίδες να τελειώσει, δεδομένου ότι το Κυπριακό βρισκόταν σε μία από τις εξάρσεις του και σε κείνο το ίδρυμα υπήρχε μία μικρή αλλά εθνικιστικά δραστήρια τουρκοκυπριακή φοιτητική ομάδα, αποφάσισα να τα παρατήσω για να υπηρετήσω στο στρατό, απλώς για να τελειώνω με μία υποχρέωση. Υπηρετήσα στις Σαράντα Εκκλησιές πολύ κοντά στο Πηγάστρο και τη Βιζύη, και άλλα χωριά που είχα την ευκαιρία να επισκεφτώ κατά την δεκαοχτάμηνη παραμονή μου στην περιοχή στις ανατολικές παρυφές της Στράντζας. Ο χειμώνας του 66/67 στην Θράκη ήταν ιδιαίτερα βαρύς. Ιδανικές συνθήκες για να κάθεται κανείς μπρος σε μία θερμάστρα τα κρύα βράδια και να διαβάζει ή να σκέπτεται.

Ήμασταν μία παρέα αποτελούμενη από τρεις έφεδρους αξιωματικούς και ένα δεκανέα, που υπηρετούσαμε στα βουλγαρικά σύνορα. Ο ένας ήταν αρμένης, ο άλλος κούρδος, ο τρίτος εγώ κι' ο δεκανέας ήταν εβραίος. Το όνειρο του αρμένη ήταν να απολυθεί και να φύγει στην Μασσαλία, ο κούρδος είχε άλλο όνειρο, επιθυμούσε να ζήσει και να δράσει στη Σοβιετική Ένωση κι' ο εβραίος θάφευγε για την Γιάφφα όπου είχαν ήδη εγκατασταθεί τ' αδέρφια του. Ο μόνος που δεν ήξευρε τι θα κάνει ήταν ο έλληνας. Εγώ. Στους 18 μήνες της παραμονής μου στις Σαράντα Εκκλησιές είχα την ευκαιρία να επισκεφτώ την Πόλη αρκετές φορές. Το στέκι των φίλων μου ήταν ο Μορφωτικός Σύνδεσμος του Μοδιού. Εκεί συζητούσαμε γύρω απ' όλα όσα μας απασχολούσαν τα χρόνια εκείνα. Εκεί έζησα και την βαθμιαία απογύμνωση από τις παιδικές και νεανικές φιλίες. Οι εμπειρίες μου στις Σαράντα Εκκλησιές μαζί με τα όσα συνέβαιναν στο Μόδι όταν άρχισαν οι απελάσεις και τα συμβαίνοντα τότε στο Πανεπιστήμιο αποτελούν το πρώτο μυθιστόρημα της τετραλογίας, που φέρει τον τίτλο ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΜΠΑΛΛΑΝΤΑΣ το οποίο άρχισα να γράφω στα βουλγαρικά σύνορα, και συνέχισα στην Γερμανία μετά το φευγιό μας την σημαδιακή χρονιά του 1968. Τις 250 περίπου σελίδες αυτού του μυθιστορήματος έγραψα και ξανάγραψα πολλές φορές. Οι κύριοι ήρωές του είναι οι δυό φίλοι απ' το Μόδι: Ο Δημήτρης κι' ο Γιώργος. Φοιτητές αμφότεροι του Πανεπιστημίου της Πόλης. Ο πρώτος, γόνος μιάς μικροαστικής οικογένειας, που ελπίζει στους δυό γιούς της για ένα οικονομικά καλλίτερο αύριο, κι' ανήκει σ' αυτούς τους ομογενείς της Πόλης που θλίβονταν για την φυγή που είχε ξεσπάσει σαν πανούκλα γύρω τους. Σε κάποια φιλονικία με τον μικρότερο γιό του λέγει οργισμένος ο πατέρας « εμείς θα μείνουμε όσο η Εκκλησία μας είναι εδώ, όποιος φεύγει είναι προδότης». Ο έτερος φίλος, ο Γιώργος, είναι γόνος μιάς μεγαλοαστικώτερης μεν οικογένειας αλλά και γιός ανθρώπου με βεβαρυμένο στην Ελλάδα πολιτικό παρελθόν. Ένας νέος άνδρας, που η φύση του στέρησε κάποια απαραίτητα χαρίσματα για να μπορεί να επιζεί σε συνθήκες κρίσης. Ότι λοιπόν δυσάρεστο ή δύσκολο αντιμετωπίζει, το χρεώνει στο παρελθόν του πατέρα του. Κάτω από τελείως διαφορετικές περιστάσεις εγκαταλείπουν κι' οι δυό την Πόλη. Ο πρώτος φεύγει για την Αθήνα δραπετεύοντας κυριολεκτικά, ενώ ο άλλος απελαύνεται με όλη την οικογένεια, ό,τι ακριβώς απευχόταν και φοβόταν. Εδώ τελειώνει η ιστορία αυτή που είναι και αυτοτελής.

Όταν πηγαينوερχόμασταν απ' την Γερμανία στην Πόλη συναντούσαμε και παλιούς, ελάχιστους πλέον, γνωστούς. Έτσι ήλθα σε επαφή με το θέμα των παυμένων εκπαιδευτικών της Ομογένειας. Σέ τούτο το πάνε έλα στην Πόλη συναντούσα γνωστούς μου εκπαιδευτικούς μεταξύ αυτών και παυμένους ή άλλους που περίμεναν διορισμό. Συνάντησα κληρικούς και θεολόγους εκπαιδευτικούς που οι αρμόδιες αρχές τους αρνούνταν διαβατήριο και συνεπώς ήταν ουσιαστικά φυλακισμένοι. Ήταν δηλαδή μία εποχή κατά την οποία ο ελληνισμός της Πόλης ήταν ομηρος ενός πολιτικού συστήματος του οποίου κύριος στόχος ήταν η διπλωματική πίεση ενάντια στην Ελλάδα διά μέσου αυτής της Μειονότητας. Τι πάει να πει όμως «πίεση

μιάς μειονότητας». Μειονότης δεν είναι μιά αφηρημένη έννοια. Ούτε θέμα ακαδημαϊκής συζήτησης. Είναι μοίρες ανθρώπων με διαφορετικό δυναμικό ο καθένας τους. Όλοι δεν τα βγάζουν πέρα με τις δυσκολίες με τον ίδιο τρόπο. Κάποια ενισχύονται αγωνιζόμενοι, κάποιοι άλλοι καταρέουν. Κάποιοι συμβιβάζονται, άλλοι πάλι υιοθετούν βιοθεωρίες αντικοινωνικές για να αντεπεξέλθουν των δυσχερειών τις οποίες υποχρεώνονταν να αντιμετωπίσουν. Κάποιοι τέλος αναγκάζονται να υποδунονται ρόλους ισορροπημένων ανθρώπων, τους οποίους εμείς θαυμάζουμε ενώ αυτοί γνωρίζουν ότι έχουν καταστήσει ράκη.

Από τούτες τις συναντήσεις και τις παρατηρήσεις που ανέφερα γεννήθηκε το μυθιστόρημα ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΙ ΤΟΥ ΒΟΡΡΙΑ. Πρόκειται για έναν παυμένο εκπαιδευτικό και τα όσα αντιμετωπίζει την εποχή της δικτατορίας, προσπαθώντας να φύγει απ'εδώ προς την Ελλάδα δίχως να το καταφέρνει, νιώθοντας σαν ποντικός πιασμένος σε παγίδα (στη φάκα).

Αν βγαίνοντας απ'το πλοίο της ακτοπλοϊκής συγκοινωνίας στην αποβάθρα της Χάλκης ρίξετε μιά ματιά κατευθείαν απέναντι προς τα επάνω, στο λόφο θα δείτε δυό δίδυμα ξύλινα σπίτια. Το ένα απ'αυτά μοιάζει εγκαταλεημένο. Στη σοφίτα του υπάρχει ένα παράθυρο που κοιτά βορεινά, προς τη γή της Βιθυνίας. Δεν γνωρίζω κανέναν που κατοικούσε εκεί, έβλεπα όμως το σπίτι κάθε φορά που πήγαινα στη Χάλκη και έπλαθα στην φαντασία μου ιστορίες μέσα σ'αυτό. Αυτό είναι και το αναφαίρετο δικαίωμα της ποιητικής φαντασίας. Σ' αυτό το σπίτι τοποθέτησα τον παυμένο εκπαιδευτικό Άγη Βοσκόπουλο, που αναμινύεται σε υποθέσεις οι οποίες ξεπερνάν τις δυνατότητές του να τις αντιμετωπίσει. Οι δυνατότητές του όμως πηγάζουν από την αδιόρθωτα τίμια ψυχή ενός αθλητή. Και είναι αθλητής ο Άγης Βοσκόπουλος. Αθλητής και σε σωματικά αλλά και πνευματικά αθλήματα. Ανίκανος να ανταποδώσει το κακό με κακό. Πανέτοιμος να βοηθήσει κάποιον που έχει την ανάγκη του. Και τούτος, μετά από φρικτές κι επικίνδυνες απαγορευσεις, οφειλόμενες ιδίως στις ενδοκοινοτικές άρα εμφύλιες διενέξεις της Ομογένειας διαφεύγει με την ψυχή στο στόμα τους κινδύνους που τον απειλούν καταλήγοντας στο άσυλο μιας χώρας του εξωτερικού κατά τον Βορρά.

Είμαι της γνώμης ότι είμαστε υποχρεωμένοι σαν κοινωνικό σύνολο να βλέπουμε τα λάθη μας, κατά πρόσωπο, σαν να ερευνούμε γυμνή την ψυχή μας, και να τα αναλύουμε μη επιρίπτοντας, απαραιτήτως, τις ευθύνες μόνο σε κάποιους ιθύνοντες αλλά κάμνοντας την ειλικρινή αυτοκριτική μας. Δεν επιτρέπεται να κρυβόμαστε πίσω από έναν ανθρωπιστικά άγονο ισχυρισμό ότι αγωνιζόμαστε για την επιβίωση του Γένους όταν πράττουμε οφθαλμοφανείς αδικίες, που τις γνωρίζουμε πολύ καλά. Είναι φοβερά επικίνδυνο να διαδίδουμε αναλήθειες δικαιολογώντας τες με την δήθεν προστασία της Ομογένειας. Και δεν πρέπει να απαιτούμε σιωπή μπρος στο άδικο! Με τούτο τον τρόπο χάνουμε τη νεολαία μας. Μόνον έτσι θα αποκτήσουμε την ποθητή (υποθέτω) κάθαρση. Αυτό αποτελεί και το μήνυμα του μυθιστορήματος.

Το τρίτο βιβλίο είναι το ανα χείρας. Οι ήρωες του πρώτου μυθιστορήματος ξανασυναντιούνται πενήντα-ρηδες πιά στην Αθήνα. Η ευεργετική κληρονομιά της φιλίας κατά τα νεανικά τους χρόνια τους ξαναφέρει τον έναν κοντά στον άλλον. Είναι μόνοι. Δεν στάθηκε δυνατό να φτιάξουν οικογένεια. Μολαταύτα φέρουν τις ευθύνες άλλων. Της επόμενης γεννεάς που γαλουχήθηκε σε μιά μεταχουντική Ελλάδα. Στην μεταπολίτευση του 74/75. Μιά Μεταπολίτευση, που κατά τη γνώμη κάποιων που την κατακρίνουν, επιτρέπει τον πνευματικό αφελληνισμό του λαού ενώ για κάποιους άλλους δεν τολμά την πραγματική δημοκρατία. Είναι η εποχή, μεταξύ άλλων, και της τρομοκρατίας. Σ'αυτήν την Αθήνα ξανασμίγουν ο Δημήτρης και ο Γιώργος.

Το τέταρτο και τελευταίο που φέρει τον τίτλο ΟΣΟΙ ΕΦΥΓΑΝ ΚΙ' ΟΣΟΙ ΕΜΕΙΝΑΝ αποτελεί μία συγκριτική αφήγηση δυο οικογενειών. Η μία έφυγε τότε με τις απελάσεις κι' η άλλη έμεινε. Η πρώτη, η οικογένεια του Μιχάλη Ρίζου αποτελείται από δυο επιστήμονες, άντρας και γυναίκα, γιατροί άτεκνοι κι' οι δυο με ριζικά διαφορετικές καταγωγές. Ο Μιχάλης καθηγητής στο Πανεπιστήμιο της Φραγκφούρτης είναι Κωνσταντινουπολίτης η σύζυγός του είναι Αθηναία, κόρη απόμαχου στρατηγού μοναρχικών απόψεων, ο οποίος σαν έλληνας πιστεύει μόνο όσους κατάγονται από τον ελλαδικό χώρο. Όλοι οι άλλοι δεν είναι ημεδαποί δεν είναι ημέτεροι. Έχει δικές του απόψεις για την έννοια του έθνους και δη του έθνους των Ελλήνων και βεβαίως αντιμάχεται με κάθε ευκαιρία τον γαμπρό του, ο οποίος τονίζει ότι είναι έλληνας. Τόσο έλληνας όσο κι' ο στρατηγός. Κι' όταν εκνευρισμένος κάποτε ο καθηγητής της ιατρικής του θέτει το ρώτημα «πές μου αφού πιστεύεις ότι ξέρεις καλλίτερα, τι είναι έλληνας». Ακολουθεί μία δισπερίγραπτη σκηνή. Ο έτερος είναι ο Μανώλης Ράφτης. Είναι έμπορος στην Πόλη και δεν έχει εγκαταλείψει την γενέτειρά του. Η σύζυγός του και αυτός αποφασίζουν μεν να μείνουν αλλά στέλνουν τα τρία τους παιδιά στην Ελλάδα. Και αρχίζει το δράμα της γυναίκας. Διότι σ' αυτές τις οικογένειες το αφόρητο βάρος το επωμίζεται η μάννα. Πηγαινοέρχεται από την Αθήνα στην Πόλη, φροντίζοντας πότε τα παιδιά πότε τον άντρα της, που είναι για αρκετούς λόγους υποχρεωμένος να εργάζεται στην Πόλη. Σ' αυτές τις περιπτώσεις καταράει το ηθικό της μάννας όταν κάτι δεν πάγει καλά με κάποιο παιδί της, πράγμα το οποίο συμβαίνει και μ' αυτήν την ηρωίδα όταν ο γιός της πέφτει θύμα αυτοκινητιστικού δυστυχήματος. Επιρίπτει τις ευθύνες της τραγικής απώλειας στον άντρα της. « Αν δεν μας έστελνες εκεί.....αν ερχόσουν μαζί μας....αν δεν τον είχες μάθει νάναι τόσο ατίθασος....είσαι ο φονιάς του» κλπ. Αυτός ο γάμος που έμοιαζε να εκπληρεί όλες τις προϋποθέσεις για μία αρμονική ζωή ναυαγεί εξ αιτίας μιας κοινωνικής αστάθειας που διασπάει την οικογένεια. Το πρώτο αντρόγυνο συνεχίζει να συνυπάρχει, διότι και οι δυο μετά τον θάνατο του στρατηγού, δεν βλέπουν λόγο για να χωρίσουν αλλ' ούτε και να ψάξουν ειλικρινά για κάποιο κοινό καινούργιο, ίσως, θεμέλιο ή μοτίβο. Η γυναίκα στο υποσυνείδητό της πιστεύει ότι η δυστυχία του πατέρα της ήταν ο άντρας της που ποτέ δεν τον τίμησε ως ένδοξο στρατιώτη και ενστερνίζεται την άποψη του μακαρίτη ότι είχε παντρεφτεί έναν ξένο ενώ ο Μιχάλης βυθίζεται στις μελέτες του μετά από ένα καρδιακό επεισόδιο. Τελικά η μοίρα των δυο παλιών φίλων του Μιχάλη και του Μανώλη και των γυναικών τους είναι, τηρουμένων των αναλογιών, η ίδια όσο κι' αν οι μεν είχαν φύγει από τις πατρίδες τους οι δε είχαν μείνει εν μέρει σ' αυτές.

Αυτή περίπου είναι η τετραλογία. Τα μυθιστορήματα είναι αυτοτελή. Όπως αυτοτελείς είναι και οι παράλληλοι βίοι των ανθρώπων, όσο κοινά τραγικοί και αν είναι.

Ο δε κοινός παρονομαστής είναι:

- τα βιώματα κατά το διάστημα του διωγμού
- οι συνέπειες του φευγιού από την Πόλη σαν αποτέλεσμα της απέλασης των ελλήνων πολιτών και της έμμεσης εκδίωξης όσων ήταν συνδεδεμένοι μ' αυτούς. Ήταν ένας καλοσχεδιασμένος διωγμός όπως αποδεικνύει ο καθ. Σπύρος Βρυώνης στο γνωστό του έργο και είχε θύματα.

Μοίρες ανθρώπων που βρίσκονται αντιμέτωποι με εξωγενείς κινδύνους, οι οποίοι άνθρωποι ωστόσο, είναι άτομα με προσωπικά άνισο εξοπλισμό πολλές φορές ανεπαρκή ψυχικό εξοπλισμό για ν' αντιπαρατίψουν με παρόμοιες αντιξοότητες. Και το ερώτημα είναι ποιός έχει το δικαίωμα να χρησιμοποιεί τους ανθρώπους σαν πιόνια της πολιτικής. Και εικάζω πως όσα έγραψα μέχρι σήμερα δηλαδή η τετραλογία, δυο ανεξάρτητα μυθιστορήματα που έχουν σαν ειδικό θέμα την ζωή ελλήνων επιστημόνων και εργατών στην γερμανική φαρμακευτική βιομηχανία και των διασυνδέσεών τους με γερμανούς φίλους τους και μη φίλους τους, γενικά αυτή την κεντρική ιδέα δουλεύουν γι' αυτήν έχουν πλαστεί. Όλα αυτά είναι ανέκδοτα.

Δράσεις Εθελοντών της Οι.Ομ.Κω.

της τρέχουσας περιόδου που συμπληρώθηκαν και εξελίσσονται

Στη συνέχεια των προσκλήσεων που έγιναν από την Οι.Ομ.Κω. από τον παρελθόντα Μάιο και την αθρόα ανταπόκριση εθελοντών πραγματοποιήθηκαν ή βρίσκονται σε εξέλιξη οι ακόλουθες εθελοντικές δράσεις:

(α) **Κοινότητα της νήσου Χάλκης:** Μελέτη και ταξινόμηση του Αρχείου της Κοινότητας της ν. Χάλκης: Μιχ. Σάρρας (4 εβδομάδες) και το ζεύγος Θεοδ. Τσιρώνης και Βασιλική Παπαγεωργίου (3 εβδομάδες). Το Αρχείο που φθάνει μέχρι τα μέσα του 19ου αιώνα έχει ιδιαίτερη σημασία για την Ρωμιοσύνη των Πριγκιποννήσων. Οι εργασίες είχαν ξεκινήσει από το καλοκαίρι του 2017.

(β) **Ιερά Θεολογική Σχολή της Χάλκης:** Το ζεύγος Απόστολος Ρητάς και Ελένη Χατζηβασιλείου (3 εβδομάδες) εργάστηκαν στην κατάλογογράφηση στην Βιβλιοθήκη της ΙΘΣΧ. Επίσης η Αρχιτέκτων Ελένη Χατζηβασιλείου σχεδίασε την ανακαίνιση του Πατριαρχικού Δώματος στην Σχολή. Ο Δρ. Πέτρος Θεοδώρου ειδικός στο αντικείμενο Πληροφορικής—Οικονομολογίας συνέβαλε στις διαδικασίες της μετάπτωσης του συστήματος πληροφορικής της Βιβλιοθήκης στο ΑΒΕΚΤ του Εθνικού Κέντρου Τεκμηρίωσης πριν την μετάβαση του και κατά την διάρκεια της διαμονής στην Σχολή (2 εβδομάδες).

(γ) **Κοινότητα Νεοχωρίου:** το ζεύγος Χρήστος Κριβάσης και Φωτεινή Αγάθου μελέτη του Αρχείου απογόνων οικογένειας Καραθεοδωρή σε όλη την διάρκεια του μήνα Ιουλίου 2018.

(δ) **Παιδικός σταθμός Κοινότητας Σταυροδρομίου:** Δάφνη Ζαχαριάδου, Αλεξάνδρα Ηλιάδου, Απόστολος Ρητάς και Ελένη Χατζηβασιλείου (2 εβδομάδες) για την ετοιμασία εκπαιδευτικού υλικού ενόψει της νέας σχολικής χρονιάς.

Σε όλες τις περιπτώσεις η Οι.Ομ.Κω. επιβαρύνεται μόνο με το έξοδο της ταξιδιωτικής ασφάλειας και στην περίπτωση (δ) τα έξοδα φόρων των εισιτηρίων των εθελοντών.

Η τοπογράφος κ. Χριστίνα Μπούρα εδώ και 3 μήνες εργάζεται στην δημιουργία ψηφιακού κτηματολογίου της Κοινοτικής Ακίνητης Περιουσίας με βάση δεδομένα των ετών 1998, 2010 και 2017.

Στην Αθήνα συνεχίστηκαν οι δράσεις:

(ε) Συνεχίζεται με εντατικό τρόπο το εκτενές έργο της φωτογράφισης στα Γενικά Αρχεία του Κράτους και η εθελοντική ομάδα, που εργάζεται από τον Οκτώβριο του 2017, αποτελούμενη από τους συμπολίτες μας Αθανάσιος Δράκο, Μαρία Βερμίσογλου και Θεόδωρος Γεωργιάδης της Ψηφιοποίησης του **Αρχείου Προσφυγικών Περιουσιών** ενισχύθηκε με τα νέα μέλη: Ευτυχία Γεωργούλια, Κωνσταντίνος Χριστοδούλου, Αγάθη Ντάλια και Κωνσταντίνο Καλπουρτζή. Παράλληλα έχει συγκροτηθεί ομάδα εργασίας για την μελέτη των ψηφιακών αρχείων που έχουν δημιουργηθεί.

(στ) Όπως έχουμε ενημερώσει συνεχίζονται σε μόνιμη δράση το **Πρόγραμμα Κοινωνικής Αλληλεγγύης** που έχουμε ενημερώσει στο προηγούμενο μας Ενημερωτικό Δελτίο με την άοκνη εθελοντική εργασία του ζεύγους Εύας και Μάκη Ματζαρίδη και των Σταύρου Ερμανουήλογλου, Ηω Δεβλέτογλου, Πόπη Παρασκευοπούλου, Μάκη Αρρωστίδη, Δημήτρη Ονταζή, Λένας Αναπνιώτη, Φωτογιαννοπούλου-Ντομπρίλα Θεοδώρα και Μαριάνθης Σπυρέλλη .

(ι) Οι εθελόντριες Δάφνη Ζαχαριάδου, Ερμιόνη Βάσσιου και Αρίστη Γκουντέλια από τις 15/9/2018 εργάζονται για την ταξινόμηση και την ψηφιοποίηση του **Αρχείου του Οικουμενικού Πατριαρχείου των τελευταίων πέντε ετών**. Το έργο προβλέπεται να έχει διάρκεια 3 μήνες.

(κ) Για την αποτύπωση και καταγραφή του **Κοινοτικού Κοιμητηρίου Χαλκηδόνας** έχουν ξεκινήσει και εργάζονται οι εθελοντές Νεκτάριος Ευκαρπίδης και Ιορδάνης Αραμπατζής.

(λ) Έχει ξεκινήσει η εργασία οργάνωσης νέας **βιβλιοθήκης στο Καστρίτσειο Μουσείο** με την προσφορά εθελοντικής εργασίας των : Θεοδώρας Λεονταρίδου, Ειρήνης Πολυκράτη και Κωνσταντίνας Σόγια.

(μ) Ξεκινάει σύντομα η συνεργασία με την **βιβλιοθήκη του Σισμανόγλειου Μεγάρου** και η αποστολή εθελοντριών και εθελοντών.

(ν) **Η ομάδα καταγραφής προφορικής ιστορίας συνεχίζει το έργο της.**

(ξ) **Η ομάδα εργασίας υποστήριξης της παλινόστησης νέων** που εργάζεται εδώ και 1.5 έτος με την συμμετοχή των συμπολιτών μας Τ. Καθαρόπουλου, Στ. Νικήτα και Φ. Βεκύρη συνεχίζει το έργο της.

Νέες δράσεις που βρίσκονται στην φάση ξεκινήματος με την πρόθυμη προσέλευση εθελοντριών/ων είναι:

- **Ταξινόμηση Αρχείου που θα εγκατασταθεί στο Πατριαρχικό Καθίδρυμα στην Ανθούσα** του άρχοντα ιερομνήμων του Οικουμενικού Πατριαρχείου κ. Αριστείδη Πανώτη.
- **Ανάπτυξη Πληροφοριακού Συστήματος παρακολούθησης του εθελοντικού έργου και των σπουδών**

Το Δ.Σ. της Οι.Ομ.Κω. ευχαριστεί την AEGEAN Airlines για την κάλυψη αεροπορικών εισιτηρίων εθελοντικών αποστολών και πρόσκλησης επιστημόνων στις ημερίδες της.

Δωρεάν Προσφορά της Οι.Ομ.Κω. Επιμορφωτικών Σεμιναρίων προς τους τωρινούς και μελλοντικούς εθελοντές

Στην διάρκεια του μήνα Ιουλίου 2018 πραγματοποιήθηκαν οι εξής επιμορφωτικές δράσεις ως προφορά προς τους εθελοντές δωρεάν:

(α) Σεμινάριο **Επιχειρηματικότητας – Καινοτομίας** (3 ημέρες – 26 Ωρες) σε συνεργασία με την ΕΕΔΕ (9-11 Ιουλίου). Συμμετοχή 19 νέων από Αθήνα και Θεσσαλονίκη.

(β) **Ταχύρρυθμη εκμάθησης Τουρκικής** σε δύο τμήματα (αρχαρίων και προχωρημένων). Πραγματοποιήθηκαν συνολικά 15 ώρες για κάθε τμήμα. Παρακολούθησαν το τμήμα των αρχαρίων 33 και των προχωρημένων 12 εθελοντές. Την επιστημονική παρακολούθηση των μαθημάτων κάνουν οι συμπολίτες μας Στ. Τζέπογλου και Μ. Μαυροπούλου. Ήδη έχει ξεκινήσει από την 24/9/2018 η διδασκαλία των μαθημάτων σε δύο τμήματα.

(γ) **Σεμινάρια Επιχειρηματικότητας** που οργανώθηκαν από τον οργανισμό KOSGEB και παρακολούθησαν 8 από τους εθελοντές που είχαν παρακολουθήσει τα σεμινάρια (α). Πραγματοποιήθηκαν στην Ιερά Θεολογική Σχολή της Χάλκης με την πολύ θερμή φιλοξενία της Σχολής αλλά και μέριμνα του κ. Λάκη Βίγκα. Τα έξοδα των αεροπορικών εισιτηρίων καλύφθηκαν από το οργανισμό ΤΙΚΑ της Τουρκίας με την συνδρομή στην έγκριση τους από τον συμπολίτη μας κ. Γεωργ. Θεοδωρίδη, Πρόεδρο της Ορθόδοξης Κοινότητας της Σμύρνης.

Η συμμετοχή στις δράσεις από τους εθελοντές είναι θερμή και ουσιαστική.

(δ) Πρόσφατα πραγματοποιήθηκε σεμινάριο δέκα ωρών στο αντικείμενο «**Ηλεκτρονικά Επιχειρείν**» από την Δρ. Μηχανικό ΕΜΠ Ξένια Παπαδομιχελάκη με την συμμετοχή 9 εθελοντών της Οι.Ομ.Κω. που έδειξαν μεγάλο ενδιαφέρον στο σεμινάριο.

Θα ανακοινωθεί σύντομα σεμινάριο στο αντικείμενο των «**Ανανεώσιμων Πηγών**» ενέργειας και θα ακολουθήσουν και άλλα αντικείμενα.

ΣΤΗ ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗ ΘΕΟΔΩΡΟΥΠΟΛΕΩΣ ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗ (1930-2018)

του Πασχάλη Βαλσαμίδα– Επ. Καθ. ΔΠΘ

Την Παρασκευή, στις 10 Αυγούστου του 2018, περίπου ώρα 22.00, παρέδωσε στον πλάστη το πνεύμα του σε ηλικία 88 ετών ο σεβάσμιος, πνευματικός, ασκητικός και ελεήμων Ιεράρχης του Οικουμενικού Θρόνου Μητροπολίτης Θεοδωρουπόλεως Γερμανός.

Στις 13 Αυγούστου τελέστηκε η εξόδιος θεία λειτουργία από τον Μητροπολίτη Καλλιουπόλεως και Μαδύτου Στέφανο στον Πατριαρχικό Ναό του Αγίου Γεωργίου στο Φανάρι και η νεκρώσιμη ακολουθία, ώρα 11 π. μ., από τον Οικουμενικό Πατριάρχη Βαρθολομαίο συμπαραστατούμενου υπό των μητροπολιτών Γέροντος Νικαίας Κωνσταντίνου, Γέροντος Δέρκων Αποστόλου, Γέροντος Πριγκηποννήσων Δημητρίου, Τρανουπόλεως Γερμανού, Καλλιουπόλεως και Μαδύτου Στεφάνου και Σηλυβρίας Μαξίμου. Το πένθος της Εκκλησίας έφεραν οι μητροπολίτες Φιλαδελφείας Μελίτων και Ικονίου Θεόκλητος. Τον επικήδειο λόγο εξεφώνησε από τον άμβωνα ο Πατριαρχικός Διάκονος Βοσπόριος Μαγκαφάς.

Ο ενταφιασμός του κυρού Μητροπολίτη έγινε από τον Γέροντα Μητροπολίτη Δέρκων Απόστολο στο νεκροταφείο της κοινότητας Μακροχωρίου, ύστερα από επιθυμία του αιμνήστου, όπου αναπαύονται μέλη της οικογένειάς του.

Ο αείμνηστος Μητροπολίτης γεννήθηκε στο Μακρωχώρι της Κωνσταντινουπόλεως στις 17 Σεπτεμβρίου του 1930 από γονείς τον Κωνσταντίνο και την Ελλάδα Αντωνιάδου. Τα εγκύκλια γράμματα διδάχθηκε στην Αστική Σχολή της γενέτειράς του. Συνέχισε τις σπουδές του κατά τα σχολικά έτη 1945-1946-1946-1947 στην α' και β' γυμνασίου στη Μεγάλη του Γένους Σχολή και στη συνέχεια στη Θεολογική Σχολή της Χάλκης, από την οποία αποφοίτησε το 1954, αφού πρώτα υπέβαλε πτυχιακή εναίσιμη διατριβή με θέμα «Ηθική διδασκαλία του Ιερού Φωτίου, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, βάσει των Αμφιλοχίων αυτού». Στις 11 Οκτωβρίου του 1953 χειροτονήθηκε διάκονος στο ναό της Αγίας Τριάδος Χάλκης από τον σχολάρχη Μητροπολίτη Ικονίου Ιάκωβο (1950-1965) και ονομάστηκε από Ιωάννης Γερμανός προς τιμή του Οικουμενικού Πατριάρχου Γερμανού Δ' (1842-1845, 1852-1853) και στις 2 Ιουλίου του 1954 ο Μητροπολίτης Δέρκων Ιάκωβος (1950-1977) τον διόρισε αρχιδιάκονο της Μητροπόλεως Δέρκων.

Στις 11 Ιουνίου του 1966 χειροτονήθηκε πρεσβύτερος από τον Αρχιεπίσκοπο Αμερικής Ιάκωβο (1959-1996) στο ναό των Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης Ουάσιγκτον και στις 15 Αυγούστου του ιδίου έτους χειροθετήθηκε στο παρεκκλήσι του Αποστόλου Παύλου της Αρχιεπισκοπής από τον ίδιο αρχιεπίσκοπο σε πνευματικό. Στις 29 Οκτωβρίου 1966 χειροθετήθηκε αρχιμανδρίτης από τον Μητροπολίτη Δέρκων Ιάκωβο στο ναό του Αγίου Γεωργίου Μακροχωρίου και στη συνέχεια διορίστηκε πρωτοσύγκελλος της Μητροπόλεως Δέρκων.

Στις 11 Ιανουαρίου του 1972 η Αγία και Ιερά Σύνοδος του Οικουμενικού Πατριαρχείου τον εξέλεξε επίσκοπο της πάλαι ποτέ διαλαμψάσης επισκοπής Αριανζού. Η χειροτονία του έγινε στις 6 Φεβρουαρίου 1972 στο Μητροπολιτικό ναό της Αγίας Παρασκευής Θεραπειών από τους μητροπολίτες Δέρκων Ιάκωβο (1950-1977), Νεοκαισαρείας Χρυσόστομο (1944-1950, 1951-1976), Μιλήτου Αιμιλιανό (1959-1985), Μύρων Χρυσόστομο (1961-1991) και Λύστρων Καλλίνικο (1970-1979, 1985-2014).

Στις 5 Φεβρουαρίου του 1987 έγινε τιτουλάριος Μητροπολίτης Θεοδωρουπόλεως και στις 2 Οκτωβρίου του 1990 ενετάγη στους ενεργεία μητροπολίτες του Οικουμενικού Θρόνου.

Στις 10 Ιανουαρίου του 1991 διορίστηκε ηγούμενος της Πατριαρχικής και Σταυροπηγιακής Μονής Αγίας Τριάδος Χάλκης και στις 21 Δεκεμβρίου του 1995 ο Οικουμενικός Πατριάρχης Βαρθολομαίος του ανέθεσε το διακόνημα να εξομολογεί τους πιστούς της Αρχιεπισκοπής Κωνσταντινουπόλεως και των παρακειμένων μητροπόλεων.

Τα τελευταία χρόνια της ζωής του τα πέρασε στο Γηροκομείο Βαλουκλή.

Ο Σεβάσμιος Ιεράρχης του Οικουμενικού Θρόνου διακρινόταν για την θερμή πίστη και την αγάπη του προς το Θεό, για την ασκητική και πνευματική ζωή του, καθώς και για την φιλανθρωπία του. Βοηθούσε τους πτωχούς και τους νέους ανεξαρτήτου θρησκεύματος. Από τον μισθό του κρατούσε όσα χρήματα του χρειαζόταν για να ζήσει φτωχά και ταπεινά και τα υπόλοιπα τα μοίραζε μέσα σε φακέλους. Επισκέπτονταν πολύ συχνά το Γηροκομείο και το Νοσοκομείο Βαλουκλή τους αρρώστους και τους γηροκομούμενους, τους οποίους παρηγορούσε και βοηθούσε πνευματικά και οικονομικά.

Μαθήτευσε κοντά στον Μητροπολίτη Δέρκων Ιάκωβο γνωστό ως Αζίζ Ιάκωβος, που ήταν σεβάσμια μορφή προικισμένη με πνευματικά χαρίσματα, τόλμη και θάρρος Επίκουρος Καθηγητής Δημοκριτείου Πανεπιστημίου Θράκης να αντιμετωπίζει τα δύσκολα. Καθημερινά στις συζητήσεις του έκανε λόγο για τον Γέροντά του και είχε στη σκέψη του τις συμβουλές του, τις αρετές του, το έργο του, τη διακονία του και την πνευματική του καθοδήγηση.

Ο Θεοδωρουπόλεως εργάστηκε πολύ σκληρά 40 ολόκληρα χρόνια στη Μητρόπολη Δέρκων. Σώθηκε μαζί με τον Γέροντά του ως εκ θαύματος την νύκτα των γεγονότων της 6ης προς 7ης Σεπτεμβρίου του 1955, τότε που το μέγαρο της Μητροπόλεως Δέρκων παραδόθηκε στη φωτιά.

Μετά την καταστροφή του Μητροπολιτικού Μεγάρου πραγματοποίησε επισκέψεις σε οικίες των ενοριτών για να συγκεντρώσει στοιχεία και συνέταξε ληξιαρχικά βιβλία, τα οποία είναι πολύ χρήσιμα.

Συνέχισε το πνευματικό και φιλανθρωπικό του έργο ως ηγούμενος στην Μονή της Αγίας Τριάδος Χάλκης, όπου είχε καθημερινά πολλούς επισκέπτες στη Θεολογική Σχολή της Χάλκης από την Πόλη και το εξωτερικό για να πάρουν την ευχή του και να εξομολογηθούν.

Στη συνέχεια έγινε πνευματικός πατέρας πολλών Ορθοδόξων Χριστιανών της Πόλης και του εξωτερικού.

Τα χρόνια πέρασαν και ο Γερμανός γέρασε, δεν μπορούσε να κρατηθεί καλά στα πόδια του και από την σκληρή δουλειά κύρτωσε, όμως δεν σταμάτησε την θρησκευτική και λατρευτική του ζωή, ούτε το φιλανθρωπικό του έργο. Έπαιρνε μαζί του τον Σταύρο Καρασάββα για να στηρίζεται και πήγαινε στις ακολουθίες, στις βαπτίσεις, στους γάμους, στις κηδείες, στις εκδηλώσεις και πραγματοποιούσε επισκέψεις στα νοσοκομεία, στο Γηροκομείο Βαλουκλή και στα σπίτια των συνανθρώπων του.

Ο αείμνηστος καθηγητής μου Βασίλειος Σταυρίδης που είχε την ευλογία να μένει στην πολυκατοικία του τον έβλεπε καθημερινά και τον θαύμαζε για τη διάθεση και τη δύναμη που είχε να εργάζεται σε προχωρημένη ηλικία.

Με τον αείμνηστο Μητροπολίτη Θεοδωρουπόλεως Γερμανό σχετιζόμουν από τα παιδικά μου χρόνια, τον οποίο βοηθούσα στις ακολουθίες που τελούσε στους ναούς της Μητροπόλεως Δέρκων και της Πόλης και τον έζησα από κοντά.

Το Οικουμενικό Πατριαρχείο με το θάνατό του έχασε ακόμη έναν επιφανή πνευματικό, ταπεινό, ασκητικό και φιλάνθρωπο Ιεράρχη. Η μνήμη του θα παραμείνει άληστος στους Ρωμιούς της Πόλης και σε όσους τον γνώρισαν και δέχθηκαν την ευλογία και την ευεργεσία του.

Αιωνία του η μνήμη.

**Οι εργασίες της Σύναξης της Ιεραρχίας του Οικουμενικού Θρόνου
Βαρυσημαντή ομιλία του Οικουμενικού Πατριάρχου Βαρθολομαίου**

Την έναρξη των εργασιών της Σύναξης της Ιεραρχίας των εν ενεργεία Μητροπολιτών και Αρχιεπισκόπων του Οικουμενικού Θρόνου, η οποία συνεκλήθη κατόπιν προσκλήσεως του, και συνέρχεται από σήμερα, 1^η Σεπτεμβρίου, μέχρι και τη Δευτέρα, 3^η Σεπτεμβρίου 2018, στον Ιερό Ναό Αγίας Τριάδος Σταυροδρομίου Κωνσταντινουπόλεως, κήρυξε το απόγευμα ο Οικουμενικός Πατριάρχης Βαρθολομαίος.

Στη Σύναξη, που πραγματοποιείται υπό την προεδρία του Πατριάρχου, μετέχουν περισσότεροι από εκατό Ιεράρχες, από την Έδρα του και ολόκληρη την οικουμένη, και θα συζητηθούν θέματα του Οικουμενικού Πατριαρχείου και διορθοδόξου ενδιαφέροντος.

Στην εναρκτήρια ομιλία του, ο Παναγιώτατος, επεσήμανε, μεταξύ άλλων, ότι «κατά καιρούς αντιμετωπίζομεν δυσκολίας και πειρασμούς, και τούτο επειδή λελανθασμένως τινές νομίζουν ότι δύνανται να αγαπήσωσι την Ορθόδοξον Εκκλησίαν αλλ' ουχί και το Οικουμενικόν Πατριαρχείον, αγνοούντες ότι αυτό ενσαρκώνει το γνήσιον εκκλησιαστικόν ήθος της Ορθοδοξίας».

Στη συνέχεια της ομιλίας του τόνισε:

«Κατά την πρώτην χιλιετίαν, οι μακάριοι προκάτοχοι ημών αντιμετώπισαν τον πειρασμόν των αιρέσεων. Ο μέγας πειρασμός της δευτέρας χιλιετίας, όστις εκληροδοτήθη και εις την ην νυν διανύομεν, είναι τα δικαιοδοσιακά καθεστώτα. Πηγή του προβλήματος τούτου είναι ο εθνοφυλετισμός, αι τάσεις επεκτατισμού και η αθέτησις των ορίων των υπό των Πατριαρχικών και Συνοδικών Τόμων καθορισθέντων. Το Οικουμενικόν Πατριαρχείον έχει την ευθύνην να θέσῃ τα πράγματα εν εκκλησιαστική και κανονική ευταξία, διότι μόνον αυτό έχει τα τε κανονικά προνόμια και την ευχήν και ευλογίαν της Εκκλησίας και των Οικουμενικών Συνόδων να επιτελή το υψηλόν και εξαιρετικόν τούτο χρέος ως φιλόστοργος Μήτηρ και αρχή των Εκκλησιών. Εάν το Οικουμενικόν Πατριαρχείον αποποιηθῇ των ευθυνών του και απομακρυνθῇ από την διορθόδοξον σκηνήν, τότε

αι τοπικαί Εκκλησίαι θα πορεύονται «ως πρόβατα μη έχοντα ποιμένα» (Ματθ. 9, 36), αναλίσκόμεναι εις εκκλησιαστικές πρωτοβουλίας, αι οποίαι συγχέουσι την ταπείνωσιν της πίστεως με την υπεροψίαν της εξουσίας. Όλη η μεγαλωσύνη του Πατριαρχείου ημών εξαντλείται εις την διακονίαν του μυστηρίου της Εκκλησίας. Η μοναδικότης αυτού δεν έγκειται εις την κατοχήν υπερανθρώπου κοσμικής τινος δυνάμεως, αλλ' εις την ταπεινήν και ανιδιοτελή βούλησιν αυτού να υποτάξῃ τον πειρασμόν της εξουσίας εις την χάριν και να μεταβάλῃ την ανασφάλειαν και τον φόβον του κατέχειν και κατακρατεῖν εις ελευθερίαν και δωρεάν. Ενταύθα ζώμεν την τελικὴν δόξαν του πνεύματος, την ταυτιζομένην τη άκρα ταπεινώσει, την δύναμιν, η οποία «εν ασθενεία τελειούται» (Β' Κορ. 12, 9)».

Αποτελέσματα Εισαγωγικών Εξετάσεων ΑΕΙ/ΤΕΙ που υποστηρίθηκαν από την Οι.Ομ.Κω. το σχολικό έτος 2017-2018

Ονοματεπώνυμο	Αποτέλεσμα
Κωνσταντίνα Δράκου	Επέτυχε στην Σχολή Ναυπηγών Μηχανικών – Ε.Μ.Πολυτεχνείου
Αρτεμης Τσάτσου	Συνεχίζει τις σπουδές της στην 3 ^η Λυκείου. Πέρσι ήταν στην 2 ^η Λυκείου.
Θεοδώρα Συμιανάκη	Συνεχίζει τις σπουδές της στην 2 ^η Λυκείου
Αικατερίνη Ραμαντάνογλου	Συνεχίζει τις σπουδές της στην 3η Λυκείου. Πέρσι ήταν στην 2η Λυκείου.
Άννα Διαμαντίδου	Επειδή έχει δώσει με το 5% δεν έχουν βγει τα αποτελέσματα.
Βασιλική Νταϊλάνη	Επέτυχε στο Τμήμα Βιοτεχνολογίας του Ε.Κ.Π.Αθηνών
Χριστίνα Αντωνιάδη	Συνεχίζει τις σπουδές της στην 3η Λυκείου. Πέρσι ήταν στην 2η Λυκείου.
Διονύσιος Κωτσόπουλος	Επέτυχε στο Τμήμα Πολιτικών Μηχανικών-ΑΤΕΙ Θεσσαλονίκης
Μερόπη Μερτσάρη	Συνεχίζει τις σπουδές της στην 3η Λυκείου. Πέρσι ήταν στην 2η Λυκείου.
Αναστασία Μπαχτσεβάν	Συνεχίζει τις σπουδές της στην 3η Λυκείου. Πέρσι ήταν στην 2η Λυκείου.
Ευαγγελία Ανδριτσογιάννη	Συνεχίζει τις σπουδές της στην 3η Λυκείου. Πέρσι ήταν στην 2η Λυκείου.
Θεοδώρα Πανταζίδη	Συνεχίζει τις σπουδές της στην 3η Λυκείου. Πέρσι ήταν στην 2η Λυκείου.

Το Δ.Σ. της Οι.Ομ.Κω. καταβάλει κάθε δυνατή προσπάθεια για την συνέχιση των προγραμμάτων υποστήριξης των μαθητών όπως έχει κάνει τα τελευταία πέντε χρόνια. Επιπλέον αρχίζοντας από το προηγούμενο ακαδημαϊκό έτος έχει ξεκινήσει η υποστήριξη φοιτητριών/ων στα πλαίσια του οποίου υποστηρίχθηκαν 71 νέοι των ΑΕΙ/ΤΕΙ προπτυχιακών και μεταπτυχιακών σπουδών. Γίνονται όλες οι απαραίτητες ενέργειες για την συνέχιση των δύο προγραμμάτων.

www.conpolis.eu
Email Επικοινωνίας:
nnap@otenet.gr.

Υποβολή Εισήγησης της Οι.Ομ.Κω. στην 39η Συνεδρίαση του Συμβουλίου Δικαιωμάτων του Ανθρώπου του ΟΗΕ στην Γενεύη.

Η έκθεση που υποβλήθηκε στις 18/8/2018 είχε τίτλο: Η επιτυχία της Αναζωογόνησης Κοινοτήτων που υπήρξαν θύματα παραβιάσεων των δικαιωμάτων τους, αποτελεί ουσιαστική συνιστώσα της ενίσχυσης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου: Η περίπτωση της Ελληνορθόδοξης Κοινότητας της Κωνσταντινούπολης. Παρακάτω δίνουμε την περίληψη της εισήγησης.

Achievement of Revitalization of Victim Communities of the past is an Essential Component Strengthening Human Rights The case of the Greek-Orthodox Community of Istanbul

The strengthening of the Rule of Law and respect of Human Rights is directly linked with essential remedy measures towards the victim communities whose rights have been violated. This is highly important in the case of the communities driven towards an almost annihilation. Urgent measures are needed for such communities to survive and continue with their historical existence and their role to the country they belong. The Greek-Orthodox Community of Istanbul constituting with its 125.000 members the 15% of the city's population at the foundation of Republic of Turkey in 1923, presently are living as an expatriate community up to 98% of its population out of their native city of Istanbul. This occurred, as we have reported several times in this forum, because of the state driven discriminatory measures and the violation of human rights throughout Twenty Century. The Present Government of Turkey being in power from the year 2003 on several occasions recognized the unjust acts of the past against the Greek-Orthodox Community. Recently (22 April 2018) the President Republic of Turkey Mr. Recep Tayyip Erdogan in a nationwide TV interview recognized this fact saying that: "there were thousands I say hundred thousand Greek-Orthodox (Rum) in our country. They were forced to emigrate because of mistakes and this was a pity". During the last 8 years the EFC pursued a policy of direct communication with the Government of Turkey functionaries to alleviate the consequences of above mentioned violations by formulating and implementing remedy measures. The principal aim of the proposed measures is to prevent the disappearance of the Community residing in their native city Istanbul. Despite some noticeable improvements in some issues such as: restitution of citizenships, change of attitude towards Community Welfare Foundations and especially towards the Ecumenical Patriarchate, there are still many pending issues to mention such the prohibition of elections in Welfare Foundations and the return of their real estate properties which have been confiscated in the past. However the most important measure is the necessity the State of Turkey to support the repatriation of young generation members of the Community by implementing measures that have been proposed in the past by the EFC.

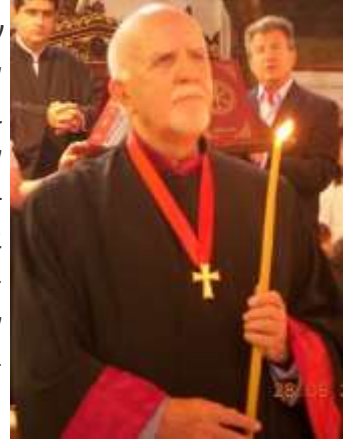
**Τό Οικουμενικόν Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως - Νέας Ρώμης
καί ἡ παραχώρησις αὐτοκεφάλου καθεστῶτος εἰς τήν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Οὐκρανίας**

Χρῆστος Κ. Τσοῦβαλης,

Ἄρχων Ὁστιάριος τῆς Μ.Τ.Χ.Ε., Θεολόγος

(αναδημοσίευση ἀπὸ τὴν ιστοσελίδα Φως Φαναρίου)

Ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει συνελθοῦσα Β΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, (381), μέ τόν 3ον Κανόνα της, ὁρίζει, ὅτι «Τόν μὲν τοι Κωνσταντινουπόλεως ἐπίσκοπον ἔχειν τὰ πρεσβεῖα τῆς τιμῆς μετὰ τόν τῆς Ρώμης ἐπίσκοπον, διὰ τό εἶναι αὐτήν νέαν Ρώμην.» Γεγονός τό ὅποῖον, κατὰ τόν σχολιαστήν Ζωναρᾶν, ἐνισχύθηκεν καί ὑπὸ τοῦ Ἰουστινιανοῦ, (527-565), μέ τήν 131 Νεαράν, κατὰ τήν ὁποίαν ὠριζεν «Θεσπίζομεν κατὰ τοὺς τῶν ἁγίων συνόδων ὅρους,... τόν δέ μακαριώτατον ἐπίσκοπον Κωνσταντινουπόλεως Νέας Ρώμης, δευτέραν τάξιν ἐπέχειν μετὰ τόν ἀποστολικόν θρόνον τῆς πρεσβυτέρας Ρώμης τῶν δέ ἄλλων πάντων προτιμᾶσθαι. ... Ἀνάγκη γάρ ἐν ταῖς ἀναφοραῖς τῶν ὀνομάτων τῶν προϋσταμένων αὐτῶν, τόν μὲν προτερεῦειν, τόν δέ δευτερεύειν καί ἐν καθέδραις ὅτε συνέλθοιεν, καί ἐν ὑπογραφαῖς, ὅτε τούτων δεῖσει.»

Κατὰ δέ τόν Μητροπολίτην Σάρδεων Μάξιμον, ὁ 3ος Κανὼν τῆς Β΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, δέν ὑπῆρξεν προῖόν αὐθαιρεσίας, ἀλλ' ἀποτέλεσμα τῆς ἐξελίξεως 50 ἐτῶν καί «ῥιμος καρπός τῆς ἱστορικῆς συνειδήσεως τῶν ἐκκλησιῶν» τῆς Ἀνατολῆς καί τῶν νέων συνθηκῶν τῆς αὐτοκρατορίας.

Ἡ τοιαύτη ἐκκλησιαστικὴ ἀναγνώρισις, τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως, ὑπὸ τῆς Β΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὑπεράνω τῶν Πατριαρχείων τῆς Ἀνατολῆς, ὁδήγησεν τήν Ἐκκλησίαν ταύτην καί εἰς τήν ἄσκησιν δικαιοδοσίας ἐπὶ τῶν πλησιοχώρων διοικήσεων Πόντου, Θράκης καί Ἀσίας, μολοντί δέν ἔθιξε τό καθεστὼς τῆς ἀνεξαρτησίας αὐτῶν. Γεγονός, τό ὅποῖον πραγματοποιήθηκεν ἀπὸ τήν Δ΄ Οἰκουμενικὴν Σύνοδον (451) καί διὰ τοῦ 28ου Κανόνος αὐτῆς. Οὕτω ὁ Ἐπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως καί Νέας Ρώμης «...τῶν ἴσων ἀπολαύουσιν πρεσβείων τῇ πρεσβυτέρᾳ βασιλίδι Ρώμῃ, καί ἐν τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς ὡς ἐκείνην μεγαλύνεσθαι πράγμασι, δευτέραν μετ' ἐκείνην ὑπάρχουσιν. Καί ὥστε τοὺς τῆς Ποντικῆς, καί τῆς Ἀσιανῆς, καί τῆς Θρακικῆς διοικήσεως μητροπολίτας μόνους, ἔτι δέ καί τοὺς ἐν τοῖς βαρβαρικοῖς ἐπισκόπους τῶν προειρημένων διοικήσεων χειροτονεῖσθαι ὑπὸ τοῦ προειρημένου ἁγιωτάτου θρόνου τῆς κατὰ Κωνσταντινούπολιν ἁγιωτάτης ἐκκλησίας...». Ἀλλὰ καί διὰ τῶν Κανόνων 9 καί 17 τῆς αὐτῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου, καθορίζεται ἡ ἐξουσία τῶν «Ἐξάρχων» τῆς διοικήσεως, οἱ ὅποιοι ἀργότερον ἐκλήθησαν Πατριάρχαι καί πρὸς τοὺς ὁποίους ἀπονέμεται τό προνόμιον τῆς ὑπερτάτης δικαστικῆς ἐξουσίας, ὅχι μόνον εἰς τήν κανονικὴν περιφέρειάν τους, ἀλλὰ καί εἰς τὰς δικαιοσίας τῶν λοιπῶν Πατριαρχείων.

Αὗται αἱ δύο ὑπερόρια ἀρμοδιότητες, ἥτοι ἡ δικαιοδοσία ἐπὶ τῆς διασπορᾶς καί ἡ ὑπάτη δικαστικὴ ἐξουσία μέ τόν θεσμόν τοῦ ἐκκλήτου προβάλλουν, τόν Πρῶτον ἐν ἴσοις, Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως καί Νέας Ρώμης, ὡς αὐθεντικὸν ἐκφραστήν τῆς οἰκουμενικότητος τοῦ Εὐαγγελίου, μέ τό προνόμιον νά συναντῶνται καί νά διακονῶνται εἰς τόν Θρόνον του, ὅλαι αἱ κατὰ τόπους Ἐκκλησίαι.

Τό οἰκουμενικόν κῦρος καί τὰ προνόμια τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως καί Νέας Ρώμης διατυπώνει καί ἡ Πενθέκτη Οἰκουμενικὴ Σύνοδος τό 691. Διὰ τοῦ 36ου Κανόνα της μάλιστα δεικνύει, ὅτι δέν εἰσάγεται νεώτερόν τι εἰς τὰ Δίπτυχα τῆς Ἐκκλησίας. Καί τέλος ἡ Ζ΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος (787) ἐστήριξεν τό κανονικόν κῦρος τῶν ἀποφάσεων ὅλων τῶν προηγηθεισῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καί παγίωσε τήν Κανονικὴν Τάξιν τῆς Ἐκκλησίας μας.

Κατά τόν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Ναυπάκτου καί Ἀγίου Βλασίου κ. Ἱερόθεον, «Το Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο εἶναι φύλαξ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος, τήν ὁποία κατοχυρώνουν καί περιφρουροῦν οἱ ἱεροὶ Κανόνες πού θεσπίσθηκαν ἀπό τίς Οἰκουμενικές Συνόδους. Οἱ ἱεροὶ Κανόνες δέν εἶναι πολιτικά κείμενα, ἀλλά κατ' ἐξοχὴν ἐκκλησιαστικά, πού ἀποβλέπουν στήν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας. ... Μέσα σέ αὐτήν τήν προοπτική ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης ἔχει διπλὴ ιδιότητα. Ἡ πρώτη ιδιότητά του, ὅτι εἶναι Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως-Νέας Ρώμης καί τῆς εὐρύτερης περιοχῆς, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τήν ἐθνοφυλετικὴ προέλευση τῶν μελῶν της, καί σέ Ἐπισκοπές σέ ὅλη τήν Οἰκουμένη καί ἀσκεῖ ποιμαντικὴ καί διοικητικὴ ἐξουσία σέ αὐτήν. Ἡ δεύτερη ιδιότητά του, ὅτι εἶναι ὁ πρῶτος μεταξύ ἴσων τῶν Πατριαρχῶν καί Ἀρχιεπισκόπων ὅλων τῶν Ὁρθοδόξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, προεδρεύει καί συντονίζει διακονικά ὅλες τίς Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες, ὡσὰκις ἀναφύονται ἐκκλησιαστικά προβλήματα, χωρὶς βεβαίως νά ἐνεργεῖ διάφορες διοικητικὲς πράξεις σέ αὐτές, δηλαδή χωρὶς νά παρεμβαίνει στήν ἐσωτερικὴ ζωὴ κάθε Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας. Μὲ αὐτήν τήν δεύτερη ιδιότητά του ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης μὲ σύνεση, διάκριση καί σοφία προβαίνει, κατὰ καιροῦς, σέ ἐνέργειες γιὰ τήν καλὴ λειτουργία τῆς ἀνά τόν κόσμον Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.»

«Ἡ προνομιακὴ αὕτη θέσις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, στηριζομένη εἰς ρητάς κανονικὰς διατάξεις, κατέληξεν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, πέραν τῆς νομικῆς θεμελιώσεως, εἰς φυσικὸν αὐτῆς γνῶρισμα. ... Κατὰ τήν περίοδον αὐτὴν τῆς ἰσχύος καί τῆς ἀκμῆς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἐπρωτοστάτησεν εἰς τήν διατύπωσιν καί διαμόρφωσιν τῶν δογμάτων, εἰς τήν σύγκλησιν τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, εἰς τήν ἀνάπτυξιν τοῦ Μοναχισμοῦ,... Ἦσκησεν ἐπίσης ἐπιτυχεστάτον ἱεραποστολικὸν ἔργον ἤδη ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, τὸ ὁποῖον ἐκορυφώθη κατὰ τοὺς 9ον καί 10ον αἰῶνας διὰ τῆς ἱεραποστολικῆς ἐξορμήσεως πρὸς τὸν σλαβικὸν κόσμον. ... Διὰ τῆς ἱεραποστολικῆς αὐτῆς δράσεως κατέστη Μήτηρ Ἐκκλησία πάντων τῶν προσελθόντων δι' αὐτῆς εἰς τήν χριστιανικὴν πίστιν.»

Ἡ Ὁρθόδοξος Χριστιανικὴ Ἐκκλησία ἀπαρτίζεται ἀπὸ 14 Αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας, αἱ ὁποῖαι συνδέονται μεταξύ των εὐχαριστιακά. Ἡ πρώτη, κατὰ τάξιν, Αὐτοκέφαλος Ἐκκλησία εἶναι ἡ ἱστορικῶς Προκαθήμενη Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἡ ὁποία λειτουργεῖ τήν ἔνθεον αὐτῆς διακονίαν ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ οἰκουμένῃ, πιστὴ εἰς τὰς ἀμεταθέτους ἐκκλησιολογικὰς καί κανονικὰς ἀρχὰς τῆς Παραδόσεως τῶν Πατέρων. Δι' αὐτὸ ἔχει χρέος νά ὑπενθυμίζῃ εἰς ὅλους τήν καθολικότητα καί τήν οἰκουμενικότητα τῆς Ἐκκλησίας, προβάλλουσα τὸ πνεῦμα τῆς καταλλαγῆς καί τῆς ὑπερβάσεως τῶν ἀντιθέσεων, καί διακονοῦσα τήν ἐνότητα τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἐπίσης ἔχει τὸ ἀποκλειστικὸν προνόμιον νά παραχωρῇ, ἐφ' ὅσον ὑπάρχουν κανονικοὶ λόγοι καί διοικητικαὶ ἀνάγκαι, τήν λεγομένην Αὐτοκεφαλίαν, δηλαδή τήν δυνατότητα μιᾶς τοπικῆς Ἐκκλησίας νά εἶναι αὐτοδιοικουμένη καί νά ἐκλέγῃ τὸν προκαθήμενόν της. Εἶναι γνωστὸν ἄλλωστε, ὅτι ὅλα τὰ Αὐτοκέφαλα τῶν νεωτέρων Πατριαρχείων καί αἱ λοιπαὶ Αὐτοκέφαλαι Ἐκκλησίαι, ἔχουν Πατριαρχικὸν καί Συνοδικὸν Τόμον ἰδρύσεώς των, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ δικαιοδοσία τῆς κάθε αὐτοκέφαλης Ἐκκλησίας εἶναι καθορισμένη καί καταγεγραμμένη μὲ τήν ὑπογραφήν τοῦ ἐκάστοτε Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

Ὡς ἐκ τούτου, οἱ Οὐκρανοὶ καθὼς καί ὅλοι οἱ λαοί, οἱ καταγόμενοι ἐκ τῶν ἀρχαίων Ρώς, ὀφείλουν τήν χριστιανικὴν πίστιν καί τήν Ὁρθοδοξίαν των εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ τήν μητέρα Ἐκκλησίαν ὁλοκλήρου τοῦ Οὐκρανικοῦ λαοῦ, ὅπως καί ὅλων τῶν Ρώσων, Λευκορρώσων καί ἄλλων λαῶν τῆς εὐρυτέρας περιοχῆς.

Η Μητρόπολις Ρωσσίας αναγράφεται εις τὰ ἀρχαῖα ἐπίσημα συνταγμάτια τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ... (11ος αἰ.), ὡς ἐξηκοστή ἐπαρχία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου. Μετά τήν ἀνύψωσιν τῆς Μητροπόλεως Μόσχας εἰς Πατριαρχεῖον ἐπὶ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου Β΄ (1589), ἡ δέ Μητρόπολις Κιέβου ἐξακολουθοῦσε νά τελῇ ὑπὸ τὸ Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον. Ἐάν ἀνατρέξωμεν εἰς τὸ Χρυσόβουλον, τὸ ὁποῖον ἔλαβεν τὸ Πατριαρχεῖον τῆς Μόσχας τὸ 1590 ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν, θα διαπιστώσωμεν ὅτι μέσα εἰς τὰς δικαιοδοσίας της δέν συμπεριλαμβάνεται ἡ Μητρόπολις Κιέβου. Ὅταν τὸ 1654 ἡ Οὐκρανία ἐνώθηκε πολιτικῶς μέ τήν Ρωσσίαν, ἤρχισεν νά ὑποκινεῖται ζήτημα καί ἐκκλησιαστικῆς ἐνώσεως τῆς περιοχῆς αὐτῆς μέ τὸ Πατριαρχεῖον Μόσχας. Οἱ μητροπολίται, ὅμως οἱ ἐπίσκοποι, ὁ κλῆρος, οἱ εὐγενεῖς καί ὁλος ὁ λαός τῆς Οὐκρανίας ἀπέκρουον ἐντόνως τήν ἔνωσιν.

Ἡ ὑπαγωγή τῆς Μητροπόλεως Κιέβου εἰς τὸν Πατριάρχην Μόσχας ἔγινε μέ τήν Πατριαρχικὴν καί Συνοδικήν Πρᾶξιν Ἰουνίου τοῦ 1686 τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Διονυσίου τοῦ Δ΄, ὁ ὁποῖος ἀπεφάνθη, «ἵνα ἡ ἀγιωτάτη ἐπαρχία Κιέβου εἴη ὑποκειμένη ὑπὸ τοῦ ἀγιωτάτου πατριαρχικοῦ θρόνου τῆς μεγάλης καί θεοσώστου πόλεως Μοσχοβίας, χειροτονεῖσθαι δηλαδή μητροπολίτην Κιέβου ἐν αὐτῇ ἡνίκα παρεμπέση χρεῖα», δηλαδή ὁ Πατριάρχης Μόσχας δύναται νά χειροτονῇ τὸν μητροπολίτην Κιέβου ἐξ ὀνόματος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καί μόνον «διὰ τήν κατέχουσιν τυραννίδα, ἕως ἡμέρας ἐπισκέψεως θείας» δηλαδή ἄχρι καιροῦ. Τό ὅτι δέν ἐκχώσησε τήν ἐπαρχίαν Κιέβου εἰς τὸν Πατριάρχην Μόσχας, εἶναι ἐμφανές ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι ἡ Πρᾶξις δέν τοῦ δίδει τὸ δικαίωμα νά ἐκλέγῃ τὸν Μητροπολίτην Κιέβου, καί ὑποχρεώνει ἐπὶ πλέον τὸν ἐκάστοτε Μητροπολίτην Κιέβου νά μνημονεύῃ πρῶτον τὸν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως καί μετὰ νά μνημονεύῃ τὸ ὄνομα τοῦ Πατριάρχου Μόσχας «ἐν πρώτοις» κατὰ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν.

Τὸ Πατριαρχεῖον Μόσχας οὐδέποτε ἐτήρησε τοὺς ὅρους τῆς Πατριαρχικῆς καί Συνοδικῆς «Πράξεως», τόσον ὡς πρὸς τὸν τρόπον ἐκλογῆς τοῦ Μητροπολίτου Κιέβου (ἀπὸ τὸν κλῆρον καί τὸν Λαόν τῆς περιοχῆς του), ὅσον καί ὡς πρὸς τὴν μνημόνευσιν «ἐν πρώτοις» τοῦ ὀνόματος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ἀπὸ τὸν ἐκάστοτε Μητροπολίτην Κιέβου κατὰ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν.

Εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Οὐκρανίας ὑφίσταται ἐδῶ καί 27 χρόνια μία διάσπασις, ἡ ὁποία προκαλεῖ τὴν ὀρθόδοξον ἐκκλησιαστικὴν συνείδησιν. Μάλιστα μετὰ τὴν προσάρτησιν τῆς Κριμαίας ἀπὸ τὴν Ρωσικὴν Ὀμοσπονδίαν καί τὸν συνεχιζόμενον πόλεμον εἰς τὰ ἀνατολικά τῆς Οὐκρανίας, ὑπάρχουν ἐνορίαι ὑπαγόμεναι εἰς τὸ Πατριαρχεῖον Μόσχας, εἰς τὰς ὁποίας δέν μνημονεύεται οὔτε ὁ ἴδιος ὁ Πατριάρχης Μόσχας. Σήμερον λειτουργοῦν τρεῖς παράλληλες Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες: Ἡ πρώτη εἶναι ἡ ὑπὸ τὸ Πατριαρχεῖον Μόσχας «Οὐκρανικὴ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία» μέ ἐπικεφαλῆς τὸν Μητροπολίτην κ. Ὀνούφριον, ὁ ὁποῖος κατηγορεῖται ὅτι ἠνόνησεν τὰς ἐπιχειρήσεις διὰ τὴν προσάρτησιν τῆς Κριμαίας ἀπὸ τὴν Ρωσσίαν καί τὴν ἀπόσχισιν τῆς Ἀνατολικῆς Οὐκρανίας. Ἡ δευτέρα εἶναι τὸ Πατριαρχεῖον Κιέβου μέ ἐπικεφαλῆς τὸν Πατριάρχη κ. Φιλάρετον, ὁ ὁποῖος ἔχει καταθέσει τὸ αἶτημα Αὐτοκεφαλίας εἰς τὸ Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον. Τὸ Πατριαρχεῖον Κιέβου θεωρεῖται ἀπὸ τοὺς Ρώσ-σους «σχισματικόν», διότι ἀποσχίσθηκε τὴν δεκαετίαν τοῦ 1990 ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖον τῆς Μόσχας. Ἡ τρίτη εἶναι ἡ «Οὐκρανικὴ Αὐτοκέφαλος Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία», μέ ἐπικεφαλῆς τὸν Μητροπολίτην κ. Μακάριον.

Ἡ μέριμνα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἦταν καί εἶναι ἡ ἐπίλυσις τοῦ χρονίζοντος ἐκκλησιαστικοῦ προβλήματος εἰς τὴν Οὐκρανίαν. Ἡ οὐκρανικὴ ἐκκλησιαστικὴ ἐπικράτεια, ἀντιστοιχεῖ εἰς τὸ ἡμῖς σχεδόν τῶν ἐνοριῶν καί κληρικῶν τῆς Ρωσσίας. Εἶναι ἡ κοιτίδα τῆς πνευματικότητός της. Κατὰ τὸν Ἀνδρέαν Λουδᾶρον, «Ἡ Λαύρα τῶν Σπηλαίων στό Κίεβο εἶναι γιὰ τοὺς Ρώσους ὅ, τι γιὰ ἐμᾶς ἡ Ἀγία Σοφία. Καί ὁ Δνεῖπερος ποταμός, ὁ ὁποῖος περνᾷ ἀπὸ Ρωσία Λευκορωσία καί Οὐκρανία εἶναι ὁ δικός τους Ἰορδάνης ποταμός

μιᾶς καί ἐκεῖ, βαφτίστηκαν οἱ Ρῶς καί ὁ πρίγκηπας τους ὁ Βλαδίμηρος ...πρὶν ᾧ ὑπάρξει ἡ Ρωσία».

Τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον ἀνταποκρίθηκε, ἔπειτα ἀπὸ 27 χρόνια ἀνεξαρτησίας τοῦ οὐκρανικοῦ κράτους, εἰς τὰς 20 Ἀπριλίου 2018, εἰς τὸ αἶτημα ἱκανῆς μερίδος τοῦ πιστοῦ οὐκρανικοῦ λαοῦ, τῆς Ὀλομελείας τοῦ Κοινοβουλίου καί τοῦ Προέδρου τῆς Χώρας διὰ τὴν ἐκχώρησιν τῆς Αὐτοκεφαλίας εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Οὐκρανίας. Ἡ ἐκχώρησις Αὐτοκεφάλου δέν εἶναι ἀπειλή, τὴν ὁποίαν ἐκτοξεύει ἡ Μητέρα Ἐκκλησία, ἀλλὰ ἀπάντησις εἰς τὸ δίκαιον αἶτημα μιᾶς τοπικῆς Ἐκκλησίας, ἐφ' ὅσον συντρέχουν κανονικοὶ λόγοι καί διοικητικαὶ ἀνάγκαι.

Διὰ τὸν λόγον αὐτόν, τὴν 7ην Σεπτεμβρίου τοῦ 2018, τὸ Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον, προκειμένου νὰ ἐπιτευχθῇ ἡ ἐκκίνησις τῶν συζητήσεων, αἱ ὁποῖαι θὰ καταλήξουν εἰς τὴν διαμόρφωσιν τῆς τελικῆς προτάσεως διὰ τὴν Αὐτοκεφαλίαν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Οὐκρανίας καί ἀφοῦ ἐνημερώθη-σαν οἱ Προκαθήμενοι τῶν Αὐτοκεφάλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἀπὸ τριμελῆ ἐξ Ἀρχιερέων Ἐπιτροπῆς, ἀπέστειλεν τὸ Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον εἰς τὸ Κίεβον ὡς Ἐξάρχους: τὸν Πανιερ. Ἀρχιεπίσκοπον Παμφίλου κ. Δανιήλ, ἀπὸ τὴν Οὐκρανικὴν Ἐκκλησίαν τῶν Η. Π. Α. καί τὸν Θεοφ. Ἐπίσκοπον Ἑντμοντον κ. Ἰλαρίωνα, ἀπὸ τὴν Οὐκρανικὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Καναδᾶ, προκειμένου νὰ ἐπι-τευχθῇ ἡ ἐκκίνησις τῶν συζητήσεων, αἱ ὁποῖαι θὰ καταλήξουν εἰς τὴν διαμόρφωσιν τῆς τελικῆς προτάσεως διὰ τὴν αὐτοκεφαλίαν.

Ἄλλωστε εἶναι γνωστόν, ὅτι **ὁ Τόμος Αὐτοκεφαλίας διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Οὐκρανίας, θὰ πρέπει νὰ ἐγκριθῇ ἀπὸ τὴν Ἱεράν Σύνοδον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου** καί νὰ ἐπικυρωθῇ ἀπὸ τὴν μέλλουσαν Πανορθόδοξον καί Οἰκουμενικὴν Σύνοδον, ὅπως συνέβη καί μέ τὰς Ὁρθοδόξους Σλαυικὰς Ἐκκλησίας.

Ἡ ἀρνητικὴ στάσις τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας, ἐφ' ὅσον συνεχισθῇ καί μετὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ Πατριαρχικοῦ καί Συνοδικοῦ Τόμου, περὶ παραχωρήσεως αὐτοκεφάλου καθεστῶτος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Οὐκρανίας, συνιστᾷ Κανονικὸν παράπτωμα, καί μάλιστα αὐτὸ τῆς ἀνυπακοῆς εἰς Συνοδικὴν Ἀπόφασιν, διὰ τὸ ὅποιον προβλέπει ὁ ς' Κανὼν τῆς 3ης Οἰκουμενικῆς Συνόδου τὴν ποινὴν τῆς καθαιρέσεως διὰ τοὺς κληρικούς καί τὸν ἀφορισμόν διὰ τοὺς λαϊκούς. «Στῶμεν καλῶς, στῶμεν μετὰ φόβου»!

Πηγαί καί Βοηθήματα

1. Ράλλη Γ. καί Ποτλῆ Μ., Σύνταγμα τῶν θείων καί ἱερῶν Κανόνων τῶν τε ἁγίων καί πανευφύμων Ἀποστόλων καί τῶν ἱερῶν οἰκουμενικῶν καί τοπικῶν Συνόδων καί τῶν κατὰ μέρος ἁγίων Πατέρων, 1-6, Ἀθῆναι 1852-1859,
2. Μητροπολίτου Σάρδεων Μαξίμου, Τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ, Θεσσαλονίκη 1972,
3. John Meyendorff, Η βυζαντινὴ παράδοση μετὰ τὴν Ἄλωση τῆς Κωνσταντινουπόλεως, Υπήρξε ποτέ «Τρίτη Ρώμη»;, Ἀθῆνα 1994, σελ. 69-77,
4. Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον, Ἐπετηρὶς ἔτους 2018, Σύντομον ἱστορικὸν σημεῖωμα περὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, 577-582,
5. Αριστείδης Πανώτης, Η Οικουμενικότητα τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, 03.07.2018,
6. Ἀνδρέας Λουδάρος, Στο Κίεβο θὰ «χτιστεῖ» ἡ θὰ «γκρεμιστεῖ» ἡ Τρίτη Ρώμη, 10.09.2018,
7. Ἀρχιμ. Τιμόθεος Ἡλιάκης, Ἐκκλησία Τσεχίας: Ὅταν οἱ Ρῶσοι ἐπέβαλαν με βία τὸ «Αὐτοκέφαλο», 12.09.2018,
8. Ἀναστάσιος Βαβούσκος, Η παραχώρησις αὐτοκεφάλου καθεστῶτος καὶ ἡ «θεωρία τοῦ Σχίσματος» τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας, 12.09.2018,
9. Ἐπίσκοπος Χριστουπόλεως Μακάριος, Μία ἄλλη προσέγγισις τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Ουκρανικοῦ ζητήματος, 14.09.2018,
10. Μητροπολίτης Ἀδριανουπόλεως Ἀμφιλόχιος, Ἀρνούμενος τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἀρνεῖται τὴν πηγὴν τῆς ὑπαρξέως σου, 15.09.2018,
11. Ἀρχιμ., Ἀγαθάγγελος Σῖσκος, Το 1686 οἱ Ρῶσοι ἀρπάξαν τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ουκρανίας. Το 1710 οἱ Ουκρανοὶ ἀγωνίζονται γιὰ ἐπιστροφὴν στο Οικ. Πατριαρχεῖον, 15.09.2018,
12. Αἰμίλιος Πολυγένης, Παμφίλου σε Πρόεδρο τῆς Ουκρανίας: «Εἴμαστε στὴν τελικὴ ευθεΐα γιὰ τὴν αὐτοκεφαλία», 17.09/2018,
13. Παναγιώτης Ἀντ, Ἀνδριόπουλος, Αὐτοκεφαλία τῆς Ουκρανίας: ἀπὸ τὸ 2008 στο 2018. 21.09.2018,
14. Theodor Petron, «Ἀσκήσεις πανικού» ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Μόσχας-Ὅταν δὲν βγαίνουν τὰ «κουκιά» γιὰ τὴν Ουκρανία, 26.09.2018,
15. Ἀρχιμ. Τιμόθεος Ἡλιάκης, Δέν ὑφίσταται θέμα Σχίσματος γιὰ τὸ Οὐκρανικόν. Προσοχὴ στὴν ἐπικοινωνιακὴ προπαγάνδα τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, 26.09.2018,

16. Γιώργος Βλαντής, Τρία νεότερα σχόλια για το εκκλησιαστικό ζήτημα της Ουκρανίας, 27.09.2018,
17. Δρ. Άθανάσιος Μουστάκης, Ο Λαός της Ουκρανίας και το Αυτοκέφαλο με αναφορά στη Δωδεκάνησο, 27.09.2018,
18. Αριστείδης Πανώτης, Η αντικανονική και αυθάδης «ακοινωνησία» χρεώνεται στους εισηγητές της, 28.09.2018,
19. Ανδρέας Λουδάρος, Οι διάλογοι των Πατριαρχών Κωνσταντινουπόλεως και Μόσχας στην συνάντηση στο Φανάρι, 28.09.2018,
20. Σωτήρη Μ. Τζούμα, Ο Πατριάρχης Βαρθολομαίος μετρά το ... μπόι των φίλων του!, 29.09.2018.

Ανακοίνωση

Πρόσκληση για υποβολή υποψηφιοτήτων για υποτροφίες μαθητών Κωνσταντινουπολίτικης καταγωγής των δύο τελευταίων τάξεων λυκείου στην Ελλάδα

(06/10/2018)

Το Δ.Σ. της Οι.Ομ.Κω, για **έβδομη κατά σειρά χρονιά**, έχει αποφασίσει την χορήγηση υποτροφιών (μερική οικονομική ενίσχυση ή/και πρόσβαση σε φροντιστήριο εξ αποστάσεως εκπαίδευσης) για την υποστήριξη της προετοιμασίας στις Πανελλήνιες εισαγωγικές εξετάσεις των ΑΕΙ/ΤΕΙ στην Ελλάδα, σε μαθητές των 2 τελευταίων τάξεων του λυκείου που κατάγονται αποκλειστικά από την Κωνσταντινούπολη. Οι υποτροφίες θα χορηγηθούν λαμβάνοντας υπόψη τις σχολικές επιδόσεις, τον βαθμό ανάγκης υποστήριξης και τις συνεντεύξεις/γραπτές εξετάσεις που θα πραγματοποιηθούν.

Υποψηφιότητα μπορούν να υποβάλουν οι 2ης και 3ης γενιάς εκπαιδισμένοι Κωνσταντινουπολίτες που βρίσκονται στις δύο τελευταίες τάξεις του λυκείου και θέλουν να σπουδάσουν σε ΑΕΙ/ΤΕΙ της Ελλάδος. Οι τελειόφοιτοι μαθητρίες/τές που έλαβαν πέρσι υποτροφία ή είχαν υποβάλει αίτηση πρέπει να υποβάλουν ξανά υποψηφιότητα. Η προθεσμία υποβολής είναι η 16/11/2018. Για τον σκοπό αυτό πρέπει να υποβληθεί το παρακάτω έντυπο με email: nnar@otenet.gr.

Το Δ.Σ. της Οι.Ομ.Κω

ΕΝΤΥΠΟ ΥΠΟΒΟΛΗΣ ΥΠΟΨΗΦΙΟΤΗΤΑΣ ΓΙΑ ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΥΠΟΤΡΟΦΙΩΝ ΤΗΣ ΟΙ.ΟΜ.ΚΩ ΓΙΑ ΜΑΘΗΤΡΙΕΣ ΚΑΙ ΜΑΘΗΤΕΣ ΛΥΚΕΙΩΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΚΑΤΑΓΩΓΗΣ

Ονοματεπώνυμο:

Τηλέφωνο:

Email:

Διεύθυνση οικίας:

Λύκειο φοίτησης:

Ποιοί γονείς κατάγονται από την Κων/λη:

Επιστήμη και οι λόγοι που επιθυμεί να σπουδάσει :

Βαθμοί στα μαθήματα του προηγούμενου έτους (παρακαλούμε την υποβολή των βαθμών με πιστοποιητικό του σχολείου για το προηγούμενο έτος σπουδών):

Λόγοι που θέλετε να δηλώσετε για το αίτημα οικονομικής ενίσχυσης:

Έχετε υποβάλει πέρσι αίτηση για το ίδιο πρόγραμμα :

Ναι

Όχι

Galata Rum Okulu
Σχολή Γαλατά

Θα μας τιμήσει ιδιαίτέρως η παρουσία σας στα εγκαίνια της έκθεσής μας με τίτλο:
“Σιωπή 206 δωματίων: Μελέτες για το Ορφανοτροφείο της Πριγκήπου”

Καλλιτέχνες

Ali Kazma, Dilek Winchester, Murat Germen, Hera Büyüктаşıyan

9. 10 . 2018 18:00 - 20:00

Galata Rum Okulu, Kemeraltı Caddesi, No:25, Istanbul

Athanasios
Martinou

SCHWARZ
FOUNDATION

Consulate General
of Greece in Istanbul

SISMANOGLIO
MEGARON

ΣΩΜΑΤΕΙΑ ΜΕΛΗ ΤΗΣ ΟΙ.ΟΜ.ΚΩ

- «Η Ένωση Κωνσταντινουπολιτών» με τα δύο μέλη σωματεία <http://www.enokon.gr/>
«Νέος Κύκλος Κωνσταντινουπολιτών»
«Σωματείο Ελλήνων Υπηκόων Απελαθέντων εκ Τουρκίας»
- «Σύλλογος Κωνσταντινουπολιτών» <http://www.cpolitan.gr/>
- «Ένωση Ομογενών εκ Κωνσταντινουπόλεως Βορείου Ελλάδος» <https://syllogoskbe.wordpress.com/>
- «Αδελφότης Κωνσταντινουπολιτών Μεγάλου Ρεύματος "Ο Ταξιάρχης"» <http://www.megarevma.gr/>
- «Σύνδεσμος Μεγαλοσχολιτών» <http://www.megalisxoli.gr/>
- «Σύλλογος Ζαππίδων» <https://www.facebook.com/events/610745252286345/>
- «Σύνδεσμος Κεντρικιάδων»
- «Σύνδεσμος Ιωακειμειάδων»
- «Φιλανθρωπικός Σύνδεσμος Γαλατά Κωνσταντινουπόλεως»
- «Αθλητικός Όμιλος Ταταύλα» <http://www.tatavlasc.gr/>
- «Αθλητικός Σύλλογος Πέρα» <http://as-pera.gr/>
- «Αθλητικό Βυζαντινό Κέντρο»
- Σύλλογος Πριγκηπιανών «Άγιος Γεώργιος ο Κουδουνάς» <https://www.facebook.com/SyllogosPrigipianon/>
- «Μορφωτικός Σύνδεσμος Χάλκης «Ο Άγιος Νικόλαος» <http://www.halki-morf-sind.gr/>
- «Ο Εν Αθήναις Σύλλογος Μουσικοφίλων Κωνσταντινουπόλεως» <http://www.cmkon.org>
- «Σύνδεσμος των εν Ελλάδι Ζωγραφειωτών Κωνσταντινουπόλεως» <http://sezografyon.gr/home/>
- Εστία Κωνσταντινουπόλεως <http://estiakon.gr/>
- Σύνδεσμος Ελλήνων Βετεράνων Αθλητών Στίβου Κωνσταντινουπολιτών
- Μορφωτικός Σύνδεσμος Μακροχωρίου Κωνσταντινουπόλεως «Το Έβδομο του Βυζαντίου» <https://www.facebook.com/makrochoricon/>

ΣΩΜΑΤΕΙΑ ΕΚΤΟΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

- «Σύλλογος Κωνσταντινουπολιτών Γερμανίας»
- «Ομοσπονδία Κωνσταντινουπολιτών Αυστραλίας» με 3 σωματεία στις περιοχές της Αυστραλίας
- «Σύλλογος Κωνσταντινουπολιτών Ελβετίας» www.agcos.ch

ΑΡΩΓΑ ΜΕΛΗ

- «Επτάλοφος» Ιστορική Βιβλιοθήκη Μελέτης και Έρευνας
- Σύλλογος των Φίλων της Πατριαρχικής Μεγάλης του Γένους Σχολής.
- Φίλων Βυζαντινών Τεχνών
- Πολιτισμού & Κοινωνικής Ανάπτυξης.
- Ένωση Κωνσταντινουπολιτών Μικρασιατών Βορείου Αττικής η "Αγία Σοφία".
- Εταιρεία Μελέτης της καθ' ημάς Ανατολής <https://www.facebook.com/etmelan1/>
- Ελληνικός Σύλλογος Κωνσταντινουπολιτών Σικάγου.
- Ελληνικός Σύλλογος Κωνσταντινουπολιτών περιοχής Washington D.C.